

РЕШЕНИЕ

№ 2689

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Елка Атанасова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **1856** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], „3“, ет.1, представлявано от управителя М. Р., срещу РЕШЕНИЕ от 24.01.2022 г., постановено по НАХД № 3027/2021г. на СРС, НО, 98-ми с-в, с което е потвърдено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 22-007253/09.02.2021г.**, издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д“ИТ“) – С., с което на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 700,00 лева.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че както в АУАН, така и в НП не е посочено мястото, където е извършено вмененото нарушение, т.е. мястото, където работодателят е следвало да изпълни даденото задължително предписание. На следващо място се сочи, че неправилно административно-наказващия орган е приел, че мястото на изпълнение на задължението е седалището на работодателя, а не реалното място на полагане на труд. Заявява, че процесният акт и наказателното постановление са издадени от

некомпетентен орган, тъй като мястото на полагане на труд е [населено място], обл. С. З.. Твърди, че трудовите възнаграждения на работниците са изплатени лично от управителя на полето, за което са приложени по делото разписки. С изложените аргументи -се моли да бъде отменено решението на СРС и да бъде постановено ново, с което изцяло да се отмени процесното НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от управителя М. Р., която поддържа жалбата.

Ответникът – ЦУ на НАП, се представлява от юрк. С., която оспорва касационната жалба и моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Предлага обжалваното решение да се остави в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства, районният съд безспорно е установил следната фактическа обстановка:

На 02.02.2021г. на [фирма] е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че при извършена проверка от служители на Д „ИТ“ – С. в периода от 19.11.2020г. до 02.02.2021г. е било констатирано, че дружеството, в качеството си на работодател, не е изпълнило задължително предписание на контролен орган по спазване на трудовото законодателство, дадено под номер 6 в протокол № ПР 2034088/16.12.2020г., връчен на дружеството на същата дата, а именно: „работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на Т. П. М. за положения от него труд през м.08.2020 г., съгласно чл.128, т.2 от КТ“, което предписание е следвало да бъде изпълнено до 08.01.2021г. – нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Въз основа на така съставения акт било издадено от директора на Д „ИТ“ – С. Наказателно постановление № 22-00007253/09.02.2021г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 415, ал. 1, от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1700 лева.

СРС е приел за установено, че след издаване на предписанието не са били изплащани никакви допълнителни парични средства на посоченото лице, поради което е потвърдил НП. Изложил е мотиви, поради които приема за неоснователни възраженията на жалбоподателя. Посочил е, че от представените по делото обратни разписки не може категорично да се установи, че жалбоподателят е правил опит да изплати дължимото се възнаграждение посредством пощенски превод още преди проверката. Приел е, че по делото не са представени никакви доказателства да е изплатено или да е направен опит да бъде изплатено трудовото възнаграждение, още повече, че жалбоподателят разполага и с адреса на служителя.

Така изложените съображения се споделят напълно от настоящата касационна инстанция.

Правилно въззивният съд е констатирал, че липсват допуснати процесуални нарушения в административно-наказателното производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат всички законоустановени реквизити, включително подробно описание на фактичката обстановка – дата и място на извършване на нарушението, както и изпълнителното деяние, което се състои в неизпълнение на даденото на касатора задължително предписание с протокол от 16.12.2020г. Не се установява неяснота или противоречие в съдържанието на описанието, така и между приетото с акта и НП.

Неоснователно е възражението на касатора, че нито в АУАН, нито в НП се съдържа изрично посочване на мястото, където работодателят е следвало да изпълни даденото предписание. Напротив, както в АУАН, така и в НП изрично е посочено, че нарушението е извършено в предприятието на работодателя. В този смисъл са и разпоредбите на чл.270, ал. 1-3 от КТ, където е заложено, че трудовото възнаграждение се изплаща в предприятието, където се извършва работата. Съгласно разпоредбата на §1, т.2 от КТ "Предприятие" е всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд. Касаторът е запознат с това какво е " предприятие" и непосочването на конкретния обект, в който работникът е полагал труд не може да доведе до извод, че на касатора е нарушено правото на защита.

Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти доколкото не е уговорено друго. Трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Видно от представения в производството пред СРС трудов договор, възнаграждението е определено като месечно, поради което трудовото възнаграждение е дължимо до последния работен ден /присъствен/ на съответния месец, за което е начислено. От представената при извършената проверка от контролните органи ведомост за м.08.2020г. се установява, че в същата няма подпис на лицето Т. М., удостоверяващ получаването на дължимото трудово възнаграждение. При това положение следва да се приеме, че щом като работодателят не е изплатил полагащото се възнаграждение на работника до уговорения срок, същият е нарушил императивните норми, регулиращи трудово-правните отношения и в частност чл. 128, т. 2 от КТ. Работодателят дължи в пълен размер трудовото възнаграждение на работника срещу насрещно престираната работна сила и следва да положи достатъчно усилия, за да изпълни това свое задължение. Ето защо като не е сторил това законосъобразно е ангажирана обективната /безвиновна/ отговорност на юридическото лице- работодател.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, която съдържа едновременно състава на нарушението и санкционната норма, е посочено, че „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв“. Чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните

последници от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

С оглед характера на акта за прилагане на ПАМ на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, обективиран в Протокол за извършена проверка изх.№ ПР2034088 от 16.12.2020г., същият подлежи на оспорване по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 405 КТ. По делото е безспорно, че протоколът не е обжалван нито по административен ред, нито по съдебен ред, поради което е влязъл в сила и като стабилен индивидуален административен акт е породил предвидените с него права и задължения, които подлежат на изпълнение. Касаторът като адресат на протокола е имал възможността именно в посоченото производство да изложи възраженията си по отношение на предписанията вкл. може или не да ги изпълни, ясни или не са за същия. В настоящето производство тази възможност е преклудирана и не е елемент от фактическия състав както единствено се съобразява дали има задължително предписание.

Фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание в указания от органите срок. В тази връзка ирелевантни са причините, довели до неизпълнение на даденото предписание. По делото е безспорно, че не са представени от дружеството жалбоподател доказателства за плащане на дължимото на служителя М. трудово възнаграждение за посочения в предписанието период, нито в хода на проверката, нито при представянето на писмени възражения срещу акта, нито дори при обжалването на НП. Позоваването на връчени писма с покана да получи заплата си, не може ад се прецени като относимо, доколкото тези обратни разписки са бланкетни- в тях не е посочено какво се изпраща.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че нарушението е съставомерно с настъпване на самия факт на изтичане на определения срок за изпълнение на ПАМ, при което задълженото дружество е бездействало. Следователно, от следващия ден същото е в неизпълнение и извършва вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Както правилно е посочил районният съд, нарушението не покрива белезите на маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, поради което му съответства предвидената в чл. 415, ал. 1 санкция. Въззивният съд подробно е мотивирал извод за законосъобразно определяне на размера на наложената имуществена санкция, които изцяло се споделят от настоящия състав. С оглед предвидения в чл. 415 КТ размер на санкцията за неизпълнение на задължително предписание от контролен орган, в диапазон от 1500 до 10 000 лева, наложената с процесното НП е близко до регламентирания минимум и съответства на тежестта на нарушението. Касае се до неизпълнение на предписание в продължителен период от време, от което за работника са настъпили реални имуществени вреди.

Обжалваното съдебно решение е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Не се установяват релевираните с касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на делото -се дължи произнасяне по своевременно заявената

претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейният размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал.2, т.5 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.01.2022 г., постановено по НАХД № 3027/2021 г. на СРС, НО, 98-ми с-в.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], „3“, ет.1, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“– С. сумата от 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.